

Napbarnított arcú, nyílt tekintetű, jólfésült, ápolt fiatalember. Egyetemi képzettséget sejtető értelmes arca van. Koldus. Kéreget a belvárosi utcákon. Mellesleg van valami testi hibája is. De ez alig tűnik föl.

Megfigyeltük: nemigen adtak neki alamizsnát az emberek. Zavarba hozta őket az értelmes külső, a nyílt tekintet, a napbarnított arc, a nyugodt szempár. Az, aki kéreget, ne legyen túlságosan szájalmat keltő, de ilyen magabízó, ilyen fölényes és öntudatos se legyen. Legjobb ebben is – mint mindenben – az arany középút.

•

A kisszakaszjegy, melyet tantusznak, érmének, sőt egyszerű jelentésszűküléssel beszélnak is neveznek, bevonult a használatos pénznemek sorába. Fizetnek vele társaskocsin, fölvonón, sőt falusi árusok is elfogadják a vásárcsarnokban. Legjobban mégis a kéregetők jártak vele. Kétfilléres helyett kapják. Igaz, hogy gyakran tízfilléres helyett is.

-i.

1933. október 14., szombat, 6. old.

Körbe-körbe

Öreg budai nénikék reggelente fölteszik csipkés főkötőjüket, magukra kapják mantillájukat, s első útjuk a temetkezési vállalkozó kirakata elé visz.

Ott elejétől végéig elolvassák az összes újonnan kifüggesztett gyászlapot.

„Y. X. Élt huszonhat évet, meghalt élete virágjában, a halotti szentségek ájtatos fölvétele után. Gyászolják vigasztalhatatlan szülei, testvérei, vőlegénye.”

Valamennyit végigolvassák. Aztán egész nap erről beszélgetnek, ezt tárgyalják. Meghánnyák-vetik egymás közt az eseteket. Az ismeretlenekét

is. Hiszen egy gyászlapból annyi mindent ki lehet olvasni. Pompás szórákos ez.

Nem is kell őnekik se színház, se mozi, se rádió, se könyv.

•

Milyen kedvesek azok az első-középiskolás kisdíákok az utcán, akik mindössze egy-két hete viselik az intézeti címeres sapkát.

Minden figyelmük a sapkáé. Látszik, hogy egészben ennek örülnek a legjobban. Egy pillanatra se felejtik, hogy a „sapka” a fejükön van. Szinte minden szemközt jövőtől elvárják, hogy tudomásul vegye.

Olyan büszkén viselik, mint valaha két-három esztendő korukban a kis piros huszársapkát. Amint azonban nőnek, egyre láthatatlanabbá válik fejükön a sapka.

•

Vármegyei mentőkocsi a körúton. Valahonnan vidékről szállít súlyos, talán sürgős műtetre szoruló beteget. A beteg a párnák közt vászonfehéren pihen. Orvos hajol föléje, az érlökését számlálja.

A kocsi nyitott ablakánál pedig fiatal nő ül. Nyilván a beteg közeli hozzátartozója.

Platinaszőkére fakított haján kacér sapka illeg, s vidámkék szemével gyermek-mohón nyeli a nyüzsgő, színes képsorozat, mely elvonul előtte. Bizonyára már régóta vágyakozott arra, hogy felutazhasson Budapestre valami isten háta mögötti fészekből. Most pedig a mentőkocsi ablakában mindenről megfélekedve, mint aki diadalmenetben hajtat végig valami tündéri virágsétányon, gyönyörködik abban, amit maga körül lát, s úgy érzi, hogy mindenki csak az ő fiatal, kékszemű, platinaszőke szépségét ünnepli, csak őt nézi, őt bámulja, aki itt a mentőkocsiban először jelenik meg teljes pompájában, s a nagyváros íme, máris térdre omlik előtte.

Ő kegyetlen, magakellettő fiatalság. A halálos beteg párnája mellett se felejt egyetlen célját: a tetszeni vágyást.

-i.

1933. október 17., kedd, 6. old.